

ДУХОВНА БЕСЕДА

бр.364

Издание на православен катедрален храм "Успение на Пресвета Богородица" гр.София

ДЕН СЛЕД ДЕН. ДНЕВНИК НА ЕДИН ПРАВОСЛАВЕН СВЕЩЕНИК

БОГАТСТВОТО КАТО ТАЛАНТ, ЗА КОЙТО ЩЕ СЕ НАЛОЖИ ДА ДАВАМЕ ОТЧЕТ. Притчата за лукавия управител смущава мнозина. По-специално, в нея за мнозина е неразбираемо защо Спасителят сякаш дава за пример лукавия управител. Защо го хвали и казва на учениците Си: „придобийте си приятели с неправедно богатство”/Лк16:9/ Ако вникнем внимателно в този разказ ще намерим вярното му обяснение.

Първо, Спасителят не дава за пример този човек, а представя неговата неправилна и безчестна постъпка като предупреждение за всеки, който е склонен да падне в същия грях. По-нататък Той указва доколко „синовете на тоя век в своя род са по-досетливи от синовете на светлината”/Лк. 16:8/ т.е. като се напрягат да извлекат полза от всеки случай, който им се предоставя. С други думи, те предвидливо запазват блага за черни дни, и така постъпват по-досетливо от синовете на светлината.

Въпреки че мнозина на думи съзнават колко ни-щожно е времето на земния ни живот в сравнение с вечността, всичките им грижи са съсредоточени към временните, преходните блага. **В стремежа си към вечните блага те не проявяват това усърдие, с което бил изпълнен лукавият управител за достигане на житейските си цели.** Ето какво искал да каже Господ, а в никакъв случай, че оправдава този човек.

Често се казва, че Спасителят похвалил лукавия управител, докато при внимателен прочит на стих 8 гл. 16 от ев. Лука ясно е казано, че господарят (а не Спасителят) похвалил управителя (пристойника) за това, че постъпил досетливо. Остава да изясним третия пункт, включващ думата на Спасителя: „*придобийте си приятели с неправедно богатство*” Какво ни казва Спасителят с този израз? - Той нарича неправедно богатство парите, които толкова често, и дори в повечето случаи, служат за съблазън и средство за грях. *“Колко мъчно богатите ще влязат в царството Божие!”*/Марк 10:23/ Като счита всяко земно богатство неправедно, Спасителят указва на единствения път, по който то може да ни послужи за спасение. - Длъжни сме чрез грижата за бедните и нямащите да придобиваме такива приятели, които с радост ще ни посрещнат в задгробния живот и ще ни отворят вратите на вечните обители. В тази притча Господ ни учи **да гледаме на богатството като на талант, който ни е поверен за полза на ближните.** За това как сме го употребили, ще ни бъде поискан строг отчет. Така, в светлината на казаното, тази притча ни става ясна, и нито една дума, казана от Спасителя, не бива да бъде камък за препъване. Всяко смущение

можем да отстраним с молитва към Господа - „*да ни отвори ума за да разиграме Писанията.*”/ср.Лк.24:45/

ДА БОДЪРСТВАМЕ С ГОСПОДА. Това е заповед, или по-скоро молба на Спасителя към учениците Му, която бедните и изморени ученици не изпълнили. *„Духът е бодър, а плътта - немошна?”/Мат.26:41/* Дори и у апостолите човешката плът заглушавала духовната бодрост. Не е ли отчасти насочен и към нас този призив на Спасителя: *„останете тук и бъдете будни с Мене“/МаТ.26:38/* Нас Той не ни оставя, макар и невидимо, Той винаги е с нас. При тази мисъл земният ни живот се превръща в нещо тържествено и свещенно.

„Останете тук.” -казва Господ, и очаквайте да ви призова! Очаквайте, понякога сред тъга и страдание, но с поглед, винаги устремен към изгряващата зора, с твърда увереност, че Той и видимо ще застане пред нас. Ще чум гласа Му, който ни зове: *„ставайте, да вървим”/Мат.26:46/* - вече не към Голгота и към кръста, но към възкресението, към небесното отечество, във вечната радост!

„Бъдете будни с Мене” Ние никога не оставаме сами в нашите скърби, по думите на Псалмопевица: *„Близък си Ти, Господи”!*Пс. 118:151/ Толкова близък, че чуваш всеки наш шепот, забелязваш всяка наша въздишка. **Нашият Небесен Отец ни съчувства и очаква мига, когато ще ни намери готови да приемем Неговата помощ. Тогава ще ни изпрати и облекчение.**

Сам Спасителят се нуждаел от съчувствие, но поради своята телесна немощ, учениците не съумяли да Го подкрепят в тежките мигове с това съчувствие. Кой може по-добре от Него да разбере нашата мъка? Той винаги е близо до нас, и Сам ще ни помогне да отговорим на Неговия призив: *„Бъдете будни с Мене”*. Така е Господи! **Помогни ни, пробуди ни от греховния сън, дай ни да бъдем толкова единни с Тебе, та да стане невъзможно за нас да дремем душевно, когато Твоето дело ни призовава, когато Ти се нуждаеш дори и от немошните Твои съработници!** Сам Ти казваш –*„Жетвата е голяма, а работниците малко”!*Мат.9:37/ Ти Самият Си отишъл на небето, но Твоето дело остана на земята. Направи така, че да не пострада това свято дело поради нашето нерадение!

ГОСПОД ЩЕ УТОЛИ ВСЯКА ЖАЖДА.

Той знае и разбира всички наши нужди, защото ни е създал със Своята ръка. Създал ни е така, както грънчарят прави от глината каквото пожелае. Без съмнение, Създателят продължава да се грижи за Своето творение. *„Тъй казва Господ, Който те създаде и те образува **..не бой се...защото ще излея вода върху жадуващото и потоци върху изсъхналото.** ”/Ис.44:2-3/* Ние ежеминутно жадуваме за Неговото присъствие, Неговия мир, Неговото спасение - и Той ни обещава, че ще ни даде потоци от тях.

„Разтвори камък, и потекоха води, потекоха като река по сухите места.”/Пс.104:41/ Това е възможно да направи само Господ. Тежък е жизнения път - това често е суха и неплодна пустиня, сред която силите ни изнемогват. Мъката по-често ожесточава, а не смекчава душите ни. Но когато Господ простре ръката Си над

нашата мъка, когато почука на нашето ожесточено сърце, тогава, и само тогава, в нас ще потекат целебните потоци от жива вода, която оросява всички сухи и неплодни места.

Дори когато нашите нравствени сили са толкова изтощени, че сами не съзнаваме своята жажда - да Му повярваме, че ние сме една изсъхнала земя, която се нуждае от небесна влага. Да Го помолим да ни изпрати водни потоци, за да оросят и съживят пустинята. Тогава Той ще ни даде облекчение и ще възпълни нашите нужди по-обилно, отколкото можем да си представим. Ще утоли всяка наша духовна жажда.

В свещеното Писание е казано: *„И показа ми чиста река с вода на живота, бистра като кристал, изтичаща от престола на Бога и на Агнеца.”*/Откр.22:1/ **Докато тече тази река, всички жадуващи души могат да пристъпят към нея и да пият от водата колкото пожелаят.** По думите на Псалмопевица: *„от потока на Твоите сладости ги напояваш.”*/Пс.35:9/ Когато всички земни скърби отминат и Господ (след смъртта) ни намери подготвени да вкусим небесното блаженство, което ни е приготвил - тогава ни очаква и пълнотата на несвършващите радости.

АЗ НИЩО НЯМАМ. Спасителю, аз идвам при Тебе не защото мога да Ти принеса твърда и непоколебима вяра, сърце пълно с упование и покорност! Не, аз идвам защото нямам нищо, защото обеднях. Търпя глад и жажда и единствено Ти можеш да ме наситиш с хляба на живота и да ме напоиш от извора на живата вода.

Господи, аз нищо не мога да Ти принеса, освен съкрушеното си сърце, което полагам в Твоите нозе. В мъчителните часове на самота, от дълбините на скръбта си викам към Тебе, защото зная, че Ти искаш да ме извлечеш от бездната на съмненията и на греха, с които съм се изцапал. Ти Самят ме призоваваш на Твоя брачен пир. Да, макар да съм нищ и убог, но аз зная, че Господ иска да ме облече в светла одежда, да превърне моята нищета в нетленно богатство и моето убожество да увенчае с вечна слава. Само Той е силен да унищожи цялото зло в душата ми, да озари мрака в нея със Своята светлина, да изпълни цялата моя пустота с пълнотата на Своята благодат.

КАКВИ СМЕ НИЕ В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ. Всеки от нас живее двойствен живот. Единият е човекът на външния живот, какъвто той се представя на околните. Но има и друг човек - на съкровения (скрития) живот, с който всеки от нас стои пред Бога. Някой дори беше казал, че у всяка личност се намират четири човека. Едният, когото хората знаят, другият - когото познават близките му приятели, третият - който познава себе си, и четвъртият - когото Бог знае. Тези четири лица на един и същи човек, в повечето случаи, малко си приличат помежду си.

Човек не е такъв, какъвто се струва не само на хората, но и дори и на себе си. Този, когото знае и вижда Бог - това е съкровения (скрития) човек без притворство, без лъжи, без всякакво разкрасяване.

Спомням си за една тежка дъска, която лежеше направо на земята в задния двор на бащиния ми дом. Като деца, понякога тичахме до нея и с големи усилия я приповдигахме, за да видим какво има под нея. И какъв ужас! Във всички посоки пълзяха някакви сиви, отвратителни гадини, които се криеха от светлината. Бързо пускахме дъската и бягахме надалеч, но след време отново се връщахме да погледаме. Може би у всеки от нас има такава дъска в душата и в живота. Нейната външна страна вероятно е полирана и изящна, тя и на нас самите ни харесва, и с удоволствие я

показваме на другите. Но има и вътрешна страна, скрита и тъмна, която е долепена до пръстта и прикрива всякакви нечистоти. Трябва да повдигнем тези дъски, нека се напият изцяло, от край до край с Божията светлина, нека се очисти вътрешността, нека пред Бога да застане този „**съкровен (скрит) човек на сърце-то**“/Петр.3:4/, който е угоден Нему. Блаженият човек, „**комуто беззаконията са простени, и чиито грехове са покрити**“/ Пс.31:1/

НИЕ СЛЕДВАМЕ СЛЕД ХРИСТА ОТДАЛЕЧ. „*Петър вървеше след Него отдалеч.*”/Мат.26:58/ Това следване след Христа го довело до отречението му, защото било следване *отдалеч*. Той се отделил от Христа, и това било началото на злото. Той изостанал след Него, и между него и Учителя се **получило твърде голямо разстояние. Той чувствал известно влечение и следвал след Него, но не достатъчно отблизо.**

По съвършено същия начин и в наши дни мнозина следват след Христа. Те не Го изоставят напълно, не преминават на страната на невярващите, но същевременно не са свързани с Него с тесни връзки, не вървят след Него стъпка след стъпка - те Го следват отдалеч. Колко хора се отдават на светски грижи и светски удоволствия чрез които губят общение с Христа! **Те твърде много са погълнати от всевъзможни дела, а при Христа идват в неделен ден по силата на обичая.** В течение на останалите дни тяхното внимание не е към Него.

Молитвите им стават все по-рядки и по-кратки. Престават да изучават Словото Божие, вярата им охладнява. Всичко духовно се превръща в мъртва буква. **Те само на вид следват след Христа, но на дело са много далеч от Него, което ги прави близки до пълно отречение.**

Нека запитаме и себе си - как ние следваме след Христа? Дали е с ревност и любов, или Подобно на ап. Петър се отдалечаваме, отвличаме се със странични неща? Такъв път е винаги опасен. **Този, който днес се отдалечава от Христа, утре го застрашава пълно отречение от Спасителя.**

Превод от: ДЕНЬ ЗА ДНЕМ...Лествица, Москва, 1998 г., по издание от 1909 г. стр. 15-23